

Independència és nous lideratges polítics i electorals

written by Marc Gafarot | 19 de març de 2018

Si quelcom ha quedat ben palès del procés independentista o, millor dit, situant la independència al bell mig del debat polític, és que ha suposat un autèntic terratrèmol per a totes les forces polítiques tradicionals catalanes. Políticament parlant CDC i UDC ja no existeixen; el PSC ha quedat ben empetitit i reclòs a tres o quatre comarques; el PP esdevé afluent del riu Ciutadans; ICV, gràcies a Déu, no sabem on para, tret dels seus sempre ben col·locats quadres de l'administració, i ERC, essent un partit independentista des de fa tres dècades, manté, malgrat no ser or tot el que lluu, un perfil polític alt. Nous partits emergeixen i és d'hora per avaluar-los, i coalicions com Junts x Catalunya comencen amb força i sembla que amb fam i fagocitant.

Com sigui, i diguin el que diguin els respectius portaveus polítics, ningú no pot fer-se el fatxenda en un escenari polític trepidant i on el que valia per ahir, avui comença a rovellar-se i demà ja és *démodé*. Els partits unionistes i del 155 –PP, PSC i Ciutadans– tenen els seus girs i els seus ritmes, en bona part marcats per les inèrcies “espanyoles”, i el que sembla clar a l'altra banda del front és que els partits catalans forçosament s'hauran de moure si tenen per objecte fer reeixir la independència catalana en forma de república.

És clar que costa molt de creure que aquells que no foren capaços o no volgueren proclamar o defensar la República, ara tot d'una i amb injustes causes judicials de per mig, encertin amb el remei exacte per proclamar i defensar aquesta República tan anhelada per bona part de la nostra ciutadania. El nostre

pesar i dol pels protagonistes de les causes i familiars i amics, no pot en cap cas embargar el nostre sentiment d'indefensió davant del que ha passat en els darrers mesos al nostre país; que si bé és cert que l'Estat espanyol en té una enorme i innoble responsabilitat, també caldria no enganyar-se i adonar-se dels errors propis que, per la decència que altres no tenen, no hauríem de passar a la casella d'aliens. No defensant la República durant el trist cap de setmana de finals d'octubre, ens vam fer trampes al solitari i vam ajudar a mantenir Espanya unida; però a més i pitjor, vàrem enviar un equívoc i confús missatge a una comunitat internacional que no esperava amb els braços oberts la causa catalana en cas que hagués hagut de mullar-se, com no ha tingut cap necessitat de fer-ho, i ulteriorment prendre partit. I, creguin-me, aquí hi hagués hagut molt joc i l'Estat tenia por i neguits fins que va passar el que no havia de ser i fou en aquells tristos i dolorosos *idus* d'octubre on algú algun dia haurà de recitar allò del "tu també fill meu".

Tal com succeí amb el recordat però gens enyorat tripartit, el "procés sobiranista" enviarà a can PISTRAUS ben aviat –cap a casa, vaja– tota una generació de polítics catalans, homes i dones, per les més diverses raons i que algun dia haurem de tractar amb dignitat i generositat –no necessàriament justícia diré. Tanta inconsciència, desconeixement i improvisació no pot ser totalment recompensat, posant a tot un poble com el català davant d'un adversari com Espanya, plena d'imperfeccions i incoherències, cert, però amb tots els atributs i recursos dels estats que no volen deixar de ser imperis. La independència, he escrit en repetides ocasions, és un afer massa seriós per deixar-lo en mans de molts independentistes que volent la independència, no estan intel·lectualment capacitats per fer-la o no ho estan moralment per veure-la ni nacionalment per fer-la reeixir. Com també he repetit en ocasions incomputables, l'autonomisme ha empetitit molt les mires dels líders polítics catalans i alguns dits i creguts independentistes són poca cosa més que

autonomistes de quatre engrunes més que les d'ara i amb una clau de caixa foradada, conversos professionals o amateurs a la "utopia indepe", amants del què diran, oportunistes en l'arribisme i que empren el mot realisme quan el que volen dir és, en realitat, frustració. Aquests si no marxen els haurem de foragitar, ja que és a ells i no a Espanya a qui devem la pèrdua d'una batalla encara no definitiva. Com bé diuen en anglès *the best is still to come*.

La classe política actual està morint amb excepcions comptades i debatudes. L'independentisme necessita nous instruments per fer el darrer i definitiu pas, la independència, en forma de moviments polítics i electorals nous i de noves cares que representin el nostre poble més fidelment que els actuals, i que estiguin convençuts de poder saltar la paret o mur que bloca i coarta la nostra llibertat. Mai més més mitges tintes diríem; la gent que té por, sentiment lícit i humà per altra banda, ha de deixar pas als valents, als audaços que tenen un sentit, heroic i èpic de l'existència, i no pas resistencial i temorós com els que han predominat fins ara. El mèrit serà de tothom, del primer al darrer, però la independència la fan els somniadors no pas els queixosos i comptadors reivindicadors de greuges. Ara més que mai és l'hora del poble i d'agrupacions, reagrupaments i retrobaments transversals que prioritzin la nació i la via unilateral per sobre de meres qüestions ideològiques que ja ens ocuparan, i amb tota la seva intensitat i rigor, en un futur procés constituent del nou Estat català. El problema, deixeu-m'ho dir així, és que alguns dels nostres polítics viuen en un permanent i inconscient síndrome d'Estocolm en part afavorit per l'existència d'una Generalitat, barreja d'Ínsula Baratària quixotesca suposadament guaridora de males consciències centralistes i d'una Arcàdia feliç(ment) menjadora i mercadera de voluntats. Només els que intel·lectualment, nacionalment i moralment hem trencat amb Espanya serem els que farem la independència perquè sabem que, més d'hora que tard, el poble acaba imposant la seva voluntat, sobretot davant de règims injustos i

immorals. I no ho dubteu que aquests en som majoria, tants com
vots tingué el referèndum tacat per unes forces d'ordre que
semblaven d'ocupació. És hora de canvis per convertir el somni
de generacions en realitat per l'actual. *Donec perficiam!*